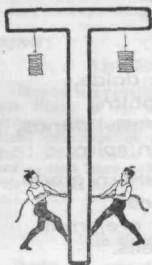

CVETINOMIRSKI:

Večer v gozdu.

I.

Tinka je vriskaje planila iz sobe, njene kakor vedro nebo čiste oči so sijale v tajnem žaru.

»Pozno je že, maminka... zdaj grem!...«

Vsa vroča in zardela v ljubka obla lica se je urno zasuknila in pokazala materi z iztegnjeno desnico skozi odprto okno v daljavo, od koder so mrko in temno pošumevali širni gozdovi.

»V tisti Komatarjevi globeli so, kajne, tam, kakor zadnjič?«

»Ravno tam. Pa povej očetu, da morajo priti danes prej domov kakor sinoči; reci, da bo večerja kmalu gotova. — Na, tu imaš jerbašček; vse je v

njem: mlinci, malo gnjati in steklenica tepkovca... Lačni in žejni so atek in Poldek in Karlek, zato hodi hitro, da ne bodo predolgo čakali na to borno malo južino!«

Tinka se je napotila; lahki jerbašček v desnici, glavo nekoliko na levo nagnjeno, je s skočnimi koraki stopala po stezi preko pisanega travnika, gibki život v hoji rahlo zibaje. Mati je stala pred hišo na pragu in zrla dolgo časa za njo; ko ji je izginila hčerka za ovinkom izpred oči, je upognila hrbet, oči hipoma orosele od sreče, stopila nazaj v vežo in se zopet zatopila v delo.

Solnce je stalo še visoko na nebu, toda njegova toplota je ginila vedno bolj. Iz doline je zapihljal mlačen predvečerni vetrič in se začel poigravati s Tinkinimi kostanjevimi lasmi, ki so lili deklici v bujnem neredu čez tilnik na pleča. Tinka je nehotе zavrisnila; božajoči, lica, tilnik in vrat poljubljajoči vetrič ji je del tako dobro, kakor da ji vliiva kdo prav počasi in previdno med v usta. Ta mlačni vetrič, to milo nebo, ta sijajna vedrina vseokrog — tako bi vedno rada hodila preko pisanih travnikov, misli vse svetle, v sanje se izpreminjajoče... Spočetka je mislila na očeta in na

bratca Poldka in Karleka, ki jim nese zdaj nekoliko male južine: tam v Komatarjevi globeli so vsi trije in suše seno; tačas, proti večeru, delo najbrže že dokončavajo: z grabljami v rokah grabita bratca seno, ga valita proti vozu in delata tam velike kupe, oče pa zabada v te kupe velike štirioglate vile in meče seno na voz... Pa pride Tinka in jim prinese malo južino; posedli bodo pod tisto staro krivenčasto lesniko koncem laza in bodo jedli in pili; potem pa zopet delo; tudi Tinka bo pomagala bratcema grabiti... In ko se bo znočilo in bo delo popolnoma končano, bo oče vpregel pred voz volička in bo pognal s hripavim, zateglim glasom, kakor poganjajo Dolenjci: »Hi-hôt!... Laj-seb! Šti-šti-o-o-hô-o-ôt!« — Otroci Tinka, Karlek in Polde, pa bodo legli vrhu voza na mehko, dišeče seno, pogovarjali se bodo, zrlji v nebo na zvezde in se bodo prepevaje peljali domov... Tinka se je veselila snidenja z očetom in z bratcema, veselila se vožnje nazaj proti domu in z nemirnostjo je pričakovala tistih lepih trenutkov...

Vedno bledejša in mehkejša je prihajala solnčna svetloba, kolikor dalje je hodila Tinka. Barve neba, gozdov, njiv in travnikov so temnele, a narahlo in za oči tako blagodejno, da je Tinka sredi pota hipoma obstala in se začudeno ozrla okrog sebe: Tako lepi in sveti in čisti sta se ji zdeli nebo in zemlja in poleg tega tako tajinstveno skrivnostni, kakor še nikdar do zdaj... Že so se oglašali v grmičevju na vsaki strani steze ptiči, že so začeli bajno in čarobno žgoleti ter prepevati svoje večerne pesmi, ki so se v čudoviti harmoniji skladale z nastajajočim sladkim večerom, s tistimi dolgimi, čez polje legajočimi sencami, s tisto šumečo, od neba do zemlje razlito višnjino in s tistim čvrčanjem murnov v visoki travi, tako da se je zdelo človeku, kakor da čvrči vse ozračje okrog njega venomer isto uspavanko: »Čr-čr-čr-r-r-r... Č-ri-č-ri-č-ri-i-i-i... Čr-čr-r-r-črrrr...«

Tinka je poslušala ptiče v grmičevju, poslušala je murne v dehteči travi, zatopila se je v mehko višnjino neba in je stopala vedno bolj počasi po stezi proti gozdom, ki so se razprostirali pred njo v daljavi; sladko in dobro ji je bilo pri srcu, njene misli so postale kakor omamljene od tolike lepote; hipoma je pozabila na tisto veselo vožnjo nazaj domov, pozabila na bratca in na očeta in le še kakor v sanjah se je spominjala, kam se je bila pravzaprav napotila; zakaj njeno srce je bilo očarano od prelesti večera, očarano od ugašajočega, za gore tonečega solnca in od vseh pre-sladkih, skozi mehko ozračje zvenečih pesmi ptičev in murnov...

(Dalje.)

